

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Kanderu a členov JUDr. Ing. Antona Jakubíka, JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Martina Vladíka, v trestnej veci obvineného **JUDr. P. P.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 2 Tš 15/2005, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. septembra 2009 v Bratislave, prerokoval dovolanie obvineného, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2008, sp. zn. 2 Toš 2/2007 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného JUDr. P. P. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 30. novembra 2006, sp. zn. PK 2 Tš 15/2005 bol obvinený JUDr. P. P. uznaný za vinného z trestného činu podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, ktorého sa podľa skutkových zistení prvostupňového súdu dopustil tým, že

v presne nezistený čas v období od X. do X. dňa X. na dvoch stretnutiach v P. v kaviarni hotela E. v odpoľudňajších hodinách ako obhajca obvineného Mgr. V. S. vo veci vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite, Odbore boja proti organizovanej kriminalite – Stred pod ČVS: PPZ-II/BOK-S-I-2004 požiadal JUDr. M. M., obhajkyňu v tej istej trestnej veci obvineného S. Z., aby ovplyvnila svojho klienta tak, aby menovaný pri konfrontácii plánovanej na deň X. zmenil svoju predchádzajúcu výpoveď tak, aby bola v prospech obvineného Mgr. V. S. a na v poradí druhom stretnutí sľúbil za to JUDr. M. M. a S. Z. úplatok vo výške 100 000 Sk každému z nich, úplatok sa pokúsil odovzdať, čo JUDr. M. M. odmietla a po tom, keď obvinený S. Z. pri konfrontácii X. zmenil svoju výpoveď, X. v P. v kaviarni hotela E. v odpoľudňajších hodinách odovzdal JUDr. M. M. sumu 30 000 Sk, pričom prehlásil, že 25 000 Sk je určených pre ňu a 5 000 Sk je určených pre S. Z..

Za uvedený trestný čin Špeciálny súd uložil podľa § 161 ods. 3 Tr. zák. obvinenému JUDr. P. P. trest odňatia slobody vo výmere dva roky, výkon ktorého súčasne podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu štyroch rokov. Zároveň obvinenému podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí, a to peňažnej sumy 30 000 Sk, ktorá bola použitá na spáchanie súdeného trestného činu.

Odvolanie obvineného JUDr. P. P. Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 256 Tr. por., účinného do 1. januára 2006, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote, prostredníctvom obhajkyne dovolanie obvinený JUDr. P. P. a to z dôvodov § 371 ods. 1 písm. d/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Obvinený uviedol, že napriek riadne predloženému dokladu o jeho práceneschopnosti, potvrdenému ošetrojúcim lekárom a preverenému aj Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou prvostupňový súd konal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti a vyniesol vo veci aj rozsudok. Týmto postupom mu znemožnil vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a predniesť záverečnú reč. Prvostupňový súd teda konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

V ďalších dôvodoch dovolania obvinený uviedol, že sudcovia najvyššieho súdu JUDr. Štefan Michálik, JUDr. Emil Bdžoch, JUDr. Štefan Harabin, JUDr. Martin Piovartsy, JUDr. Harald Stiffel, JUDr. ~~Pavol Pavol P.~~ Toman, JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Milan Lipovský a JUDr. Ján Mihal boli uznesením vylúčení z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci iba na základe skutočnosti, že rodičia obvineného pracovali v predchádzajúcom období na najvyššom súde, bez zistenia konkrétnych okolností o bližšom priateľskom vzťahu. Naproti tomu o námietke zaujatosti voči sudcom najvyššieho súdu JUDr. Jurajovi Majchrákovi, JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Jozefovi Kanderovi bolo rozhodnuté tak, že neboli zistené konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali vzťah predpokladaný v ustanovení § 30 ods. 1 Tr. por. Pritom JUDr. Juraj Kliment bol na právnickej fakulte spolužiakom sestry obvineného, JUDr. J. P. a JUDr. Jozef Kandra bol v minulosti generálnym riaditeľom sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, podieľal sa na založení Špeciálneho súdu a bol priamym podriadeným JUDr. Daniela Lipšica, ktorý bol právnym zástupcom korunnej svedkyne v tejto trestnej veci – JUDr. M. M.. Oznámenie zaujatosti JUDr. Jurajom Majchrákom nebolo senátom rozhodujúcim

o námietke zaujatosti akceptované napriek tomu, že na podklade rovnakých dôvodov boli vylúčení z vykonávania úkonov trestného stíhania viacerí vyššie uvedení svedkovia. Taktiež JUDr. Juraj Majchrák zatajil vedome a úmyselne svoj vzťah k svedkyňi JUDr. M. M., keďže v čase, keď bol na Okresnom súde v Trnave, svedkyňa ako prokurátorka zastupovala prokuratúru na pojednávaniach a okrem toho sa vzájomne navštevovali, teda ich vzťah nebol iba vzťahom úradným. Obvinený poukázal tiež na skutočnosť, že o zložení senátu rozhodujúceho v jeho trestnej veci rozhodol vtedajší predseda najvyššieho súdu JUDr. Milan Karabín napriek tomu, že bolo rozhodnuté o tom, že je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v tejto trestnej veci. Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený dospel k záveru, že v jeho trestnej veci rozhodli sudcovia, ktorí mali byť vylúčení, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Obvinený taktiež uviedol, že v konaní bolo postupované v rozpore so zásadou *in dubio pro reo* a že do spisu neboli založené žiadne dôkazy svedčiace v jeho prospech. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu v správnom konaní, zo dňa 15. februára 2007, sp. zn. 3 Sž 36/2006, kde súd rozhodol, že advokát nemôže byť policajným agentom, pretože pôsobenie advokáta v inštitúte agenta je nezlučiteľné s jeho postavením obhajcu, kde je povinný presadzovať práva a záujmy klienta. JUDr. M. M. pritom bola v tomto prípade v postavení tzv. „agenta provokatéra“, ktorý iniciatívne navádza na spáchanie trestného činu, na čo neboli splnené zákonné podmienky. Túto skutočnosť mali sudy rozhodujúce vo veci vyhodnotiť v rámci vykonaného dokazovania. Ničím nebolo preukázané, že suma 30 000 Sk mala spoločné niečo s trestnou činnosťou, kde boli trestne stíhaní obvinení, ktorí bolo klientmi obvineného a svedkyne M. v postavení obhajcov.

V tomto postupe súdov vidí obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení žalovaného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený na základe uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v uvedených smeroch a zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako aj jemu predchádzajúci rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zložení päťčlenného senátu, na podklade podaného dovolania preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj jemu predchádzajúce konanie a to v tom smere, ako to vyplýva z dôvodov dovolania, ktorými je viazaný a zistil, že dovolanie nie je dôvodné. K jednotlivým dovolacím dôvodom uvádza:

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,

e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Čo sa týka konania hlavného pojednávania dňa 30. novembra 2006 v neprítomnosti obvineného, tak všetky procesné podmienky na jeho vykonanie boli zachované. Na termín hlavného pojednávania bol obvinený JUDr. P. P. riadne predvolaný. Potvrdenie o práceneschopnosti zo dňa 6. novembra 2006 bolo podkladom na ospravedlnenie jeho neprítomnosti na hlavnom pojednávaní dňa 7. novembra 2006. Svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní dňa 30. novembra 2006 obvinený riadne neospravedlnil, žiadne potvrdenie o trvaní jeho práceneschopnosti nepredložil a jeho písomné podania súdu v tomto smere obsahujú iba ironické invectívy voči viacerým sudcom prvostupňového ako aj odvolacieho súdu. Závery Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ohľadne práceneschopnosti obvineného a postupu ošetrojúceho lekára sú bezpredmetné, pretože súd ich mal k dispozícii až po termíne konania hlavného pojednávania a bolo povinnosťou obvineného riadne a včas ospravedlniť svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní a zároveň požiadať o odročenie termínu, ak sa chcel pojednávania osobne zúčastniť. Žiadne písomné podanie v tomto smere voči súdu však obvinený neurobil.

Keďže obvinený krátko pred termínom konania hlavného pojednávania vypovedal plnú moc svojej obhajkyne JUDr. K_{ataríne} D_{ušákovéj}, bolo na ňom, aby si zvolil iného obhajcu, najmä v procesnej situácii, keď sa nejedná o prípad nutnej obhajoby. V tejto súvislosti je treba podotknúť, že na podanie dovolania a zastupovanie v konaní o dovolaní obvinený opätovne splnomocnil obhajkyňu JUDr. K_{atarínu} D_{ušákovú}. Vypovedanie plnej moci v konaní pred prvostupňovým súdom, aj keď je to nesporne právo obvineného, je preto možné hodnotiť ako obštrukciu s cieľom zmariť termín konania hlavného pojednávania. Najvyšší súd ako súd odvolací vo svojom uznesení, ktorým rozhodoval o odvolaní obvineného sa touto otázkou podrobne zaoberal a na odôvodnenie napadnutého uznesenia dovolací súd poukazuje v celom rozsahu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. preto v zmysle vyššie uvedeného naplnený nebol.

K otázke, ktorí sudcovia trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu mali, resp. nemali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci je možné uviesť len toľko, že príslušné senáty najvyššieho súdu sa niekoľkokrát zaoberali námietkami zaujatosti či už zo strany obvineného JUDr. P. P., alebo zo strany sudcov, ktorí namietli svoju zaujatosť vo veci. Rozhodnutia v tomto smere sú právoplatné a je nevyhnutné ich rešpektovať. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že obvinený sa s týmito rozhodnutiami a argumentáciou uvedenou v odôvodnení nestotožňuje. Neobstojí ani argument, že predchádzajúci predseda najvyššieho súdu JUDr. Milan Karabín nemohol určiť zloženie senátu, ktorý rozhodoval o opravnom prostriedku proti rozsudku Špeciálneho súdu, lebo sám bol z vykonávania úkonov trestného stíhania v tejto veci vylúčený. Predseda súdu totiž v situácii, keď v zmysle rozvrhu práce bolo potrebné rozhodnúť o zložení senátu, keďže časť sudcov trestnoprávneho kolégia bola vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci pre pomer k obvinenému, konal nie v pozícii sudcu rozhodujúceho vo veci, ale v pozícii orgánu štátnej správy súdov.

Na základe vyššie uvedených skutočností nie je naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Čo sa týka postavenia svedkyne JUDr. M. M. ako agenta a prípustnosti dôkazu jej výsluchmi v konaní, tak aj dovolací súd je toho názoru, že tieto dôkazy boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Na tomto závere nemôže nič meniť ani uvádzané rozhodnutie najvyššieho súdu v správnom konaní, z ktorého vyplýva, že postavenie advokáta

v trestnom konaní je v rozpore s procesným postavením agenta podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Tento záver môže mať totiž význam iba z hľadiska prípadného disciplinárneho postihu príslušného advokáta. Nemôže však mať negatívny dopad na použiteľnosť tohto dôkazu v trestnom konaní, ak všetky príslušné procesné ustanovenia boli dodržané. Aj v tomto smere sa odvolací súd v dôvodoch svojho uznesenia podrobne touto problematikou zaoberal a adekvátnym spôsobom sa s ňou vysporiadal. Dovolací súd aj v tomto prípade v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. preto nie je naplnený.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že súdy postupovali v rozpore so zásadou *in dubio pro reo* a že nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiacie v prospech obvineného. Je na rozhodnutí súdu konajúceho vo veci, aké dôkazy v konaní vykoná a ktoré dôkazy, aj keď sú procesnou stranou navrhované, nevykoná. Námietky v tomto smere môže procesná strana uplatniť v rámci odvolacieho konania. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolací súd sa môže iba zaoberať otázkou, či súdmi prvého a druhého stupňa zistený skutkový stav je správne kvalifikovaný podľa príslušných ustanovení osobitnej časti Trestného zákona. v tomto smere však v prerokováanej veci nie je možné rozhodnutiam súdov nič vytýkať.

Na základe uvedených skutočností dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že dovolanie obvineného JUDr. P. P. nie je dôvodné a preto ho na neverejnom zasadnutí, podľa § 382 písm. c/ Tr. por., bez preskúmania veci na verejnom zasadnutí, odmietol.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 17. septembra 2009

JUDr. Jozef K a n d e r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Sláva Drgoňová